

**TRANSLINGUISTIC DEFINITION OF TRANSLATION STYLE IN LITERARY
TRANSLATION**

მთარგმნელობითი სტილის ტრანსლინგვისტური დეფინიცია მხატვრულ
თარგმანში

Tamar Mardaleishvili

Associated Professor of Kutaisi University,
Kutaisi, Tsereteli St. #13, 6400, Georgia
tamar.mardaleishvili@unik.edu.ge
<https://orcid.org/0000-0001-8215-7607>

Abstract. This article deals with the essence of literary translation meant as creative phenomenon and translanguistic definition of translation style in literary translation as well. Creativeness of literary translation should be considered as interrelation of the concepts of 'translator icon' as well as translation style. Literary translation as creative phenomenon is thought to be undoubtedly studied in connection with Culturology. This cultural interpretation is clearly shown in research methodology.

The research methodology, which is derived from the objectives, is interdisciplinary. Besides this, it is also based on the data of the following disciplines: Linguistics, Literature Study, Aesthetics, Translation Theory and Culturology. Taking into consideration the data of these disciplines is very significant while defining translation style. Linguistics is believed to have central meaning in this interdisciplinary methodology that implies the interrelation of the aspects of translanguistics and linguoculturology. In this paper the formed methodology is presented like a graphic diagram with horizontal and vertical axes. Combination of these axes seems to be very important to give us 'Linguistic Theory of Translation, in particular, 'The Conception of Translation Transformation'.

In the article is also mentioned that translation, in any case, is always connected to transformation phenomenon and this phenomenon can be discussed on micro- and macro- levels. Our goal is to create such kind of concept of translation style that will give us opportunity to confront the original and translated text and make the stylistic analysis. According to this, we try to make the concept of translation style that should be based, on the one hand, on the Transformation Theory, and, on the other hand, it will definitely synthesize all the transformational moments which are discussed in this article. In this case, we can speak about the concept of translation style, that have translanguistic essence. In another words, we get the translanguistic concept of translation style.

According to the research we get the following translanguistic definition of the translation style: the stylistic features of the text which are shown in the process of the stylistic confrontation of the original and translated texts should be considered as the translation style.

Key words: Literary Translation; Translation style; Translanguistic definition; Translation Transformation; Interdisciplinary Studies.

თამარ მარდალეიშვილი

ქუთაისის უნივერსიტეტის ასოცირებული პროფესორი,
ქ. ქუთაისი, წერეთლის ქ. #13, 6400, საქართველო,
tamar.mardaleishvili@unik.edu.ge,
<https://orcid.org/0000-0001-8215-7607>

აბსტრაქტი. სტატიაში განხილულია მხატვრული თარგმანი როგორც შემოქმედებითი ფენომენი და ასევე მოცემულია მთარგმნელობითი სტილის ტრანსლინგვისტური განსაზღვრება მხატვრულ თარგმანში. მხატვრული თარგმანის შემოქმედებითი გაგება გამოხატული უნდა იქნეს ორი ისეთი კონცეპტის შინაგანი ერთიანობით, როგორცაა, ერთის მხრივ, „მთარგმნელის ხატი“, მეორეს მხრივ კი, ამ ხატის ისეთი არსებითი გამოვლენა როგორცაა მისი სტილი. მხატვრული თარგმანი, როგორც შემოქმედება, უშუალოდ უკავშირდება კულტურას, კერძოდ კი კულტურათაშორისი დიალოგის ფენომენს და, შესაბამისად, მოითხოვს კულტუროლოგიურ ინტერპრეტაციას, უფრო სწორედ კი - ლინგვოკულტუროლოგიურ ინტერპრეტაციას. ხსენებული ინტერპრეტაცია კი ნათლად იკვეთება კვლევის მეთოდოლოგიაში.

ჩვენი კვლევის მიზნიდან გამომდინარე, კვლევის მეთოდოლოგია ატარებს ლინგვისტურად ცენტრირებულ ინტერდისციპლინარულ ხასიათს, რაც ნიშნავს შემდეგს: მთარგმნელობითი სტილის განსაზღვრისას ერთმანეთს ვუკავშირებთ ისეთ დისციპლინათა მონაცემებს, როგორცაა ლინგვისტიკა, ლიტერატურათმცოდნეობა, ესთეტიკა, თარგმნის თეორია და კულტუროლოგია. ამგვარად ფორმულირებული მეთოდოლოგია სტატიაში წარმოდგენილია გარკვეული გრაფიკული მოდელის სახით, რომელსაც აქვს ორი - ჰორიზონტალური და ვერტიკალური - დერმი (განზომილება).

თარგმანი ნებისმიერ შემთხვევაში უკავშირდება *ტრანსფორმაციის* ფენომენს, ხოლო თვით მთარგმნელობითი ტრანსფორმაცია შეიძლება განხილულ იქნას როგორც *მაკრო-*, ისე *მიკრო-* დონეებზე. მაგრამ, ზოგადად თარგმანზე და კერძოდ მხატვრულ თარგმანზე თეორიული მსჯელობა არ წარმოადგენს ჩვენთვის თვითმიზანს: ჩვენი მიზანია ჩამოვყალიბოთ მთარგმნელობითი სტილის ისეთი კონცეპტი, რომლის საშუალებითაც შესაძლებელი იქნება განხორციელდეს ორიგინალ და თარგმნილ ტექსტთა *შეპირისპირებით-სტილისტური* ანალიზი. და სწორედ, ხსენებული მიზნის გათვალისწინებით გვსურს ჩავუყაროთ საფუძველი მთარგმნელობითი სტილის ისეთ კონცეფციას, რომელიც, ერთის მხრივ, მთლიანად ეყრდნობა თარგმანის ტრანსფორმაციულ თეორიას, მეორეს მხრივ კი, ახდენს ყოველივე იმ ტრანსფორმაციული მომენტის სინთეზირებას, რომლებიც მოცემულ ნაშრომში დასახელებული და დახასიათებულია მაკროტრანსფორმაციული დონის ანალიზისას. აღსანიშნავია ის, რომ ამ შემთხვევაში უკვე საქმე გვექნება მთარგმნელობითი სტილის ისეთ კონცეპტთან, რომელსაც ექნება ტრანსლინგვისტური შინაარსი.

მოცემულ სტატიაში შვეცადეთ მოგვეხდინა მთარგმნელობითი სტილის შემდეგი *ტრანსლინგვისტური* დეფინიცია: მთარგმნელობით სტილად უნდა მივიჩნიოთ *ტექსტის* ის სტილისტური ნიშან-თვისება, რომელიც ვლინდება ორიგინალ და თარგმნილ ტექსტთა მისი სტილისტური შეპირისპირების შედეგად.

საკვანძო სიტყვები: მხატვრული თარგმანი; მთარგმნელობითი სტილი; ტრანსლინგვისტური დეფინიცია; მთარგმნელობითი ტრანსფორმაცია; ინტერდისციპლინარიზმი.

შესავალი. ნებისმიერი თარგმანი წარმოადგენს დისკურსს, მაგრამ, რა თქმა უნდა, დისკურსის იმ სპეციფიკური გაგებით, რომ მთარგმნელი ერთდროულად ასრულებს ადრესატისა და ადრესანტის როლს. საკუთრივ მხატვრული თარგმანი, თარგმანის ნებისმიერი სხვა სახეობისაგან განსხვავებით, როგორც პროცესუალური, ისე შედეგობრივი თვალსაზრისით, წარმოადგენს შემოქმედებით ფენომენს. იგი, არა მარტო ინარჩუნებს მთარგმნელობითი დისკურსის ხსენებულ სტრუქტურას, ამავე დროს, ახდენს კიდევ ამ სტრუქტურის არსებით ტრანსფორმაციას იმ გაგებით, რომ ამ შემთხვევაში საქმე გვაქვს *შემოქმედებით* აქტთან თუ პროცესთან.

მხატვრული თარგმანის შემოქმედებითი გაგება გამოხატული უნდა იქნეს ორი ისეთი კონცეპტის შინაგანი ერთიანობით, როგორცაა, ერთის მხრივ, „მთარგმნელის ხატი“, მეორეს მხრივ კი, ამ ხატის ისეთი არსებითი გამოვლენა როგორცაა მისი სტილი. მხატვრული თარგმანი, როგორც შემოქმედება, უშუალოდ უკავშირდება კულტურას, კერძოდ კი კულტურათაშორისი დიალოგის ფენომენს და, შესაბამისად, მოითხოვს კულტუროლოგიურ ინტერპრეტაციას, უფრო სწორედ კი - ლინგვოკულტუროლოგიურ ინტერპრეტაციას.

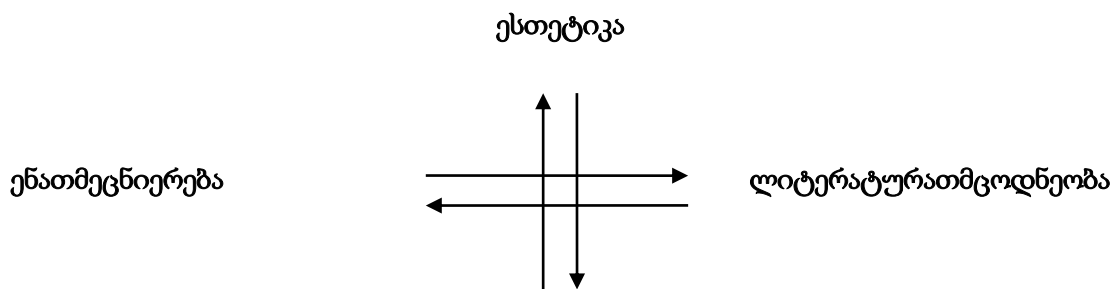
მეთოდი. ისეთი ენობრივ-შემოქმედებითი ფენომენი როგორცაა მხატვრული თარგმანი საჭიროებს კომპლექსურ ინტერდისციპლინარულ მიდგომას, რაც ნიშნავს შემდეგს: მთარგმნელობითი სტილის განსაზღვრისას ერთმანეთს ვუკავშირებთ ისეთ დისციპლინათა მონაცემებს, როგორცაა ლინგვისტიკა, ლიტერატურათმცოდნეობა, ესთეტიკა, თარგმნის თეორია და კულტუროლოგია. ამავე დროს, ჩვენი კვლევის ინტერდისციპლინარულობა არის ლინგვისტურად ცენტრირებული. ლინგვისტურად ცენტრირებულობა კი, თავის მხრივ, უნდა გულისხმობდეს ინტერდისციპლინარულობის ორ ისეთ ასპექტთა სინთეზს, როგორცაა ტრანსლინგვისტიკა და ლინგვოკულტუროლოგია. ამგვარად ფორმულირებული მეთოდოლოგია სტატიაში წარმოდგენილია გარკვეული გრაფიკული მოდელის სახით.

შედეგები. მოცემულ სტატიაში შვეცადეთ მოგვეხდინა მთარგმნელობითი სტილის შემდეგი *ტრანსლინგვისტური* დეფინიცია: მთარგმნელობით სტილად უნდა მივიჩნიოთ *ტექსტის* ის სტილისტური ნიშან-თვისება, რომელიც ვლინდება ორიგინალ ტექსტთან მისი სტილისტური შეპირისპირების შედეგად. გვსურს ხაზი გავუსვათ მოცემული დეფინიციის იმ სიღრმისეულ (შეიძლება ითქვას ქვეტექსტუს) შინაარსს, რომელიც იგულისხმება მის ფარგლებში ტერმინ „*ტექსტი*“ დომინანტური სტატუსით: თუ ტერმინ „*ტექსტი*“ ვიყენებთ მთელი მისი შესაძლო ლინგვისტური შინაარსის გათვალისწინებით, მაშინ იგი ამ შემთხვევაში უნდა მივიჩნიოთ თარგმანის დისკურსული კონცეფციის გლობალურ და ამომწურავ გამომხატველად.

დისკუსია. როგორც შესავალში აღინიშნა, მხატვრული თარგმანი, თარგმანის ნებისმიერი სხვა სახეობისაგან განსხვავებით, როგორც პროცესუალური, ისე შედეგობრივი თვალსაზრისით, წარმოადგენს შემოქმედებით ფენომენს. იგი უკავშირდება კულტურას და, შესაბამისად, მოითხოვს კულტუროლოგიურ ინტერპრეტაციას, უფრო სწორედ კი - ლინგვოკულტუროლოგიურ ინტერპრეტაციას. უპირველეს ყოვლისა, აუცილებლად მივიჩნიეთ სწორედ მხატვრული თარგმანის როგორც შემოქმედებითი პროცესის იმ ორი ასპექტის გამიჯვნა, რომლებიც სინამდვილეში (სინამდვილედ კი ამ შემთხვევაში უნდა მივიჩნიოთ თარგმნილი ტექსტი) განუყოფლად არიან ერთმანეთთან დაკავშირებულნი: ვგულისხმობთ მხატვრული თარგმანის ტრანსლინგვისტურ და ლინგვოკულტუროლოგიურ ასპექტთა „*დროებით*“ ანალიტიკურ გამიჯვნას -

„დროებითი“ იმიტომ, რომ საბოლოო ანგარიშში სწორედ ამ ასპექტთა სინთეზმა უნდა მიგვიყვანოს ჩვენი კვლევითი მიზნის მიღწევამდე.

მაგრამ, ბუნებრივია, ანალიზისა და სინთეზის ხსენებულ ასპექტთან განუყოფლობა მოაზრებული უნდა იქნას ჩვენი კვლევის იმ ინტერდისციპლინარული მოდელის ფარგლებში, რომელსაც ვეყრდნობით მთარგმნელობითი სტილის განსაზღვრისას. რა უნდა მივიჩნიოთ მხატვრული თარგმანის შემოქმედებითი ხედვის ტრანსლინგვისტურ ასპექტად და როგორ უნდა გავმიჯნოთ ეს ასპექტი ლინგვოკულტუროლოგიური ასპექტისგან? სწორედ იმისთვის, რომ ადეკვატურად გაეცეს პასუხი ამ კითხვას, გვჭირდება მხატვრული თარგმანის კვლევის ინტერდისციპლინარული მოდელი, რომელიც წარმოდგენილი აქვს ი. ზეინაბიშვილს. ხსენებული მოდელი კი მგამოიყურება შემდეგნაირად:

**თარგმნის ლინგვისტური თეორია,
კერძოდ მთარგმნელობით ტრანსფორმაციათა კონცეფცია (ზეინაბიშვილი, 2005:51)**

ჩვენთვის, ბუნებრივია, მისაღებია ხსენებული ავტორის მიერ მხატვრული თარგმანის კვლევის ზემოთ წარმოდგენილი ინტერდისციპლინარული მოდელი – მისაღებია იმიტომ, რომ იგი გვიქმნის „ამოსავალ წერტილს“ ზემოთ დასმულ კითხვებზე პასუხის გასაცემად. ვგულისხმობთ იმას, რომ ამ მოდელის ფარგლებში გამიჯნულია ინტერდისციპლინარული მეთოდოლოგიის ორი ღერძი – ჰორიზონტალური და ვერტიკალური, რაც უკვე იძლევა ტრანსლინგვისტურ და ლინგვოკულტუროლოგიურ ასპექტთა ჯერ გამიჯვნის, შემდეგ კი სინთეზირების საშუალებას. ნათქვამის დასადასტურებლად კი მოვიყვანთ შემდეგ ციტატას: „როგორც მოდელი გვიჩვენებს ამ ინტერდისციპლინარულ მეთოდოლოგიას აქვს ორი ურთიერთდაკავშირებული და ურთიერთდაპირისპირებული ღერძი (განზომილება). ჰორიზონტალურ ღერძზე ჩვენ ვხედავთ ორ ისეთ ჰუმანიტარულ დისციპლინათა შეხვედრას (პერსპექტივაში კი - სინთეზს), როგორცაა ენათმეცნიერება (ლინგვისტიკა) და ლიტერატურათმცოდნეობა. ამგვარი სინთეზის აუცილებლობა გამომდინარეობს იქიდან, რომ მთარგმნელობითი სტილის განხილვისას, ერთის მხრივ, საქმე გვაქვს ტექსტთან - **ვერბალურ** ტექსტთან, ამგვარ ტექსტს კი ლინგვისტიკა შეისწავლის, ხოლო მეორეს მხრივ კი - **მხატვრულ** ტექსტთან (რომელსაც, რა თქმა უნდა, ლიტერატურათმცოდნეობა იკვლევს). ვერტიკალურ ღერძზე კი გვაქვს **ესთეტიკა**, რადგან მხატვრული თარგმანი **შემოქმედებითი** პროცესია, ხოლო ამგვარ პროცესებს სწორედ ესთეტიკა განიხილავს“ (ზეინაბიშვილი, 2005: 51). თუმცა, ამავე დროს მიგვაჩნია, რომ აუცილებელია შევიტანოთ შემდეგი კორექტივი ამ მოდელის არა გრაფიკულ, არამედ კონცეპტუალურ ასპექტში; ეს კორექტივი კი, ჩვენის აზრით, უნდა გულისხმობდეს შემდეგს: მოდელის მიხედვით, როგორც ავტორი ამბობს, მის ჰორიზონტალურ და ვერტიკალურ ღერძთა „შეხვედრამ“ უნდა მოგვცეს „თარგმნის ლინგვისტური თეორია, კერძოდ, მთარგმნელობით ტრანსფორმაციათა კონცეფცია“. ვფიქრობთ, სწორედ მოდელის შედეგობრივი ასპექტის ამგვარი კონცეპტუალური ხედვა საჭიროებს ისეთ შინაარსობრივ შევსებას, რომლის

საშუალებას იძლევა თანამედროვე ზოგადკუმანიტარული აზროვნების შინაგანი დინამიკა; ეს დინამიკა კი გულისხმობს ორ შემდეგ ფაქტს - ა) როცა ვლასარკობთ თარგმანის „ლინგვისტურ თეორიაზე“, აუცილებელია ეს „თეორია“ ექსპლიციტურად იქნას გაგებულნი პარადიგმულად, რაც ნიშნავს შემდეგს: უნდა დავეფუძნოთ ლინგვისტური აზროვნების ლინგვოკულტუროლოგიურ პარადიგმას და, შესაბამისად, უნდა იქნას გაგებულ თარგმანის *ლინგვისტური თეორია*; მაგრამ ბ) ჩვენი კვლევისათვის არანაკლებ მნიშვნელოვანია მეორე ფაქტიც: რაკი ვიკვლევთ *მხატვრულ თარგმანს* და ვგულისხმობთ, რომ იგი წარმოადგენს *შემოქმედებით აქტს*, აუცილებელია ყოველივე იმის მხედველობაში მიღება, რომ მხატვრულ თარგმანზე მსჯელობისას „ავტორის ხატის“ პარალელურად უნდა ვიგულისხმოთ „მთარგმნელის ხატიც“, ხოლო ამ უკანასკნელმა თავისი კონცეპტუალური გამოხატულება უნდა ჰპოვოს მთარგმნელობით სტილში.

მთარგმნელობითი სტილის განსაზღვრის მიზნით უნდა გამოიყოს შემდეგი ასპექტები: ა) პირველ ეტაპზე დავინტერესდებით იმით, თუ როგორ უკავშირდება მთარგმნელობითი სტილის პრობლემა მთარგმნელობითი თეორიის ისეთ ცენტრალურ კონცეპტს, როგორცაა *მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციის* კონცეპტი; ბ) მეორე ეტაპზე შევეცდებით იმის განსაზღვრას, თუ როგორი უნდა იყოს მთარგმნელობითი სტილის შემოქმედებითი გაგება იმ შემთხვევაში, თუ შევინარჩუნებთ მის შინაგან კავშირს მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციის კონცეპტთან და ამავე დროს ხაზს გავუსვამთ შემოქმედებით ასპექტს; გ) მესამე ეტაპზე კი შევეცდებით განვხორციელოთ წინა ორ ეტაპზე მიღებულ შედეგთა სინთეზი ისე, რომ მთარგმნელობითი სტილის ამგვარი ანუ სინთეზური ტრანსლინგვისტური ხედვა დაეფუძნოს სტილის ზოგად-ესთეტიკურ კონცეფციას.

მიუხედავად ზემოთ აღნიშნული ასპექტებისა, მოცემულ სტატიაში განვიხილავთ მხოლოდ მთარგმნელობით სტილს მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციის კონცეპტზე დაყრდნობით. ვუბრუნდებით რა ი. ზეინაბიშვილის უკვე ციტირებულ სტატიას, აუცილებლად მიგვაჩნია აღნიშნოთ ის, რომ სტატიის ავტორი პრინციპულად უკავშირებს ერთმანეთს ორ ისეთ კონცეპტს, როგორცაა, ერთის მხრივ, მთარგმნელობითი ტრანსფორმაცია და მეორეს მხრივ კი ის ფაქტი, რომ ავტორი გამოყოფს „თარგმნის როგორც უპირატესად ტრანსფორმაციული ქმედების“ ორ დონეს: მაკროტრანსფორმაციულ და მიკროტრანსფორმაციულ დონეებს. განვიხილოთ თანმიმდევრულად ორივე ეს ფაქტი, შემდეგ კი შევეცადოთ მათი ისეთი ინტერპრეტაციის განხორციელებას, რომელსაც მოითხოვს ჩვენი კვლევის მიზანდასახულობა.

როგორც ითქვა, ციტირებული სტატიის ავტორი მთარგმნელობითი სტილის პრობლემას უკავშირებს მთარგმნელობით ტრანსფორმაციათა კონცეპტს. რაც შეეხება თვით მთარგმნელობით ტრანსფორმაციათა კონცეპტს, იგი გაგებულია ისე, როგორც ამას გვთავაზობს თარგმნის თანამედროვე ლინგვისტური თეორია. სწორედ ამის გათვალისწინებით სტატიის ავტორი ეყრდნობა ხსენებული თეორიის ერთ-ერთი ფუძემდებლის (სახელდობრ ლ. ბარხოდაროვის) თვალსაზრისს: „მთარგმნელობითი ეკვივალენტურობის მიღწევა დამოკიდებულია იმაზე, თუ რამდენად ახერხებს მთარგმნელი იმ მრავალრიცხოვან და თვისობრივად განსხვავებულ ენათა შორის გარდაქმნათა განხორციელებას, რომლებსაც მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციები უნდა ვუწოდოთ...“ (ზეინაბიშვილი, 2005: 42). რაც შეეხება თვით მთარგმნელობით ტრანსფორმაციებს, ბარხოდაროვი, როგორც ცნობილია, გვთავაზობს შემდეგი ოთხი ტიპის ტრანსფორმაციას: 1. გადაადგილება; 2. ჩანაცვლება; 3. დამატება; 4. გამოტოვება.

სწორედ მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციების ამ კონცეპტს უკავშირებს ი. ზეინაბიშვილი მთარგმნელობითი სტილის პრობლემას და წერს: „მთარგმნელობით ტრანსფორმაციათა განსხვავებული ხასიათი ერთი და იმავე ამოსავალი ტექსტის

განსხვავებულ იგივენოვან თარგმანებში განპირობებული უნდა იყოს სწორედ ამ თარგმანთა შორის არსებული სტილისტური სხვაობით“ (ზეინაბიშვილი, 2005: 52).

მაგრამ, როგორც უკვე ითქვა, არანაკლებ მნიშვნელოვანია ის ფაქტიც, რომ ციტირებულ სტატიაში ავტორი გამოყოფს მთარგმნელობითი ტრანსფორმაციის როგორც თარგმანის თეორიისათვის ფუძემდებელი ფენომენის ორ - მაკრო და მიკრო დონეებს. ხსენებული დონეები კი ხასიათდება შემდეგნაირად:

1) **მაკროტრანსფორმაციული დონე.** იგულისხმება, რომ მთარგმნელობითი ქმედება მის მთლიანობაში წარმოადგენს ტრანსფორმაციათა ისეთ ერთობლიობას, რომელსაც აუცილებლად უნდა ჰქონდეს შემდეგი განზომილებები:

ა) თარგმნა არის ტრანსფორმაცია **ენის** დონეზე: ამოსავალი ენა გარდაიქმნება მთარგმნელ ენად;

ბ) ამოსავალი **ტექსტი** გარდაიქმნება თარგმნილ ტექსტად;

გ) უშუალო ადრესანტი (მხატვრული ტექსტის შემთხვევაში) - ავტორი - გარდაიქმნება გაშუალებულ ადრესატად ანუ მთარგმნელად;

დ) უშუალო ადრესატი, ანუ იმ ენაზე მკითხველი, რომელზეც შეიქმნა მხატვრული ტექსტი, გარდაიქმნება გაშუალებულ ადრესატად ანუ თარგმნილი ტექსტის მკითხველად.

2) **მიკროტრანსფორმაციული დონე.** ვგულისხმობთ იმ მთარგმნელობით ტრანსფორმაციებს, რომლებიც უკვე გამოყოფილია თანამედროვე თარგმანმცოდნეობაში, მაგალითად ლ. ბარხუდაროვის მიერ.

დასკვნა. როგორც ვნახეთ, ნაშრომში გვქონდა მსჯელობა იმის შესახებ, რომ თარგმანი ნებისმიერ შემთხვევაში და არსებითად უკავშირდება *ტრანსფორმაციის* ფენომენს, ხოლო თვით მთარგმნელობითი ტრანსფორმაცია კი შეიძლება განხილულ იქნას როგორც *მაკრო-*, ისე *მიკრო-* დონეებზე. მაგრამ, ზოგადად თარგმანზე და კერძოდ მხატვრულ თარგმანზე თეორიული მსჯელობა არ წარმოადგენს ჩვენთვის თვითმიზანს: ჩვენი მიზანია ჩამოვყალიბოთ მთარგმნელობითი სტილის ისეთი კონცეპტი, რომლის საშუალებითაც შესაძლებელი იქნება განხორციელდეს ორიგინალ და თარგმნილ ტექსტთა *შეპირისპირებით-სტილისტური* ანალიზი. და სწორედ, ხსენებული მიზნის გათვალისწინებით გვსურს ჩავუყაროთ საფუძველი მთარგმნელობითი სტილის ისეთ კონცეფციას, რომელიც, ერთის მხრივ, მთლიანად დაეყრდნობა თარგმანის ტრანსფორმაციულ თეორიას, მეორეს მხრივ კი, მოახდენს ყოველივე იმ ტრანსფორმაციული მომენტის სინთეზირებას, რომლებიც დასახელებული და დახასიათებული იყო მაკროტრანსფორმაციული დონის ანალიზისას. ამავე დროს კი, აღსანიშნავია შემდეგიც: ამ შემთხვევაში საქმე გვექნება მთარგმნელობითი სტილის ისეთ კონცეპტთან, რომელსაც ექნება ტრანსლინგვისტური შინაარსი, ანუ სხვანაირად რომ ვთქვათ, გვექნება მთარგმნელობითი სტილის ტრანსლინგვისტური კონცეპტი.

გამოყენებული ლიტერატურა:

ზეინაბიშვილი, ი. (2005). მხატვრული თარგმანი როგორც შემოქმედება და მთარგმნელობითი სტილი. *ენა და კულტურა*.

მარდალაიშვილი, თ. (2018). *დრამატული ტექსტი - თარგმნის ობიექტი და მთარგმნელობითი სტილის პრობლემა* („ჰამლეტის“ მაჩაბლისეული თარგმანის მიხედვით).

Бархударов, Л. (1975). *Язык и перевод*. Москва: Издательство „Международные отношения“.

REFERENCES:

- zeinabishvili, i. (2005). mkhat'vruli targmani rogoris shemokmedeba da mtargmnelobiti st'ili [Literary Translation as Creation and Translation Style]. *ena da k'ult'ura [Language and Culture]*.
- mardaleishvili, t. (2018). *dramat'uli t'ekst'i - targmnis obiekt'i da mtargmnelobiti st'ilis p'roblema („hamlet'is“ machabliseuli targmanis mikhedvit) [Dramatic Text as Translation Object and Translation Style Problem (According to Ivane Machabeli's Translation of the tragedy 'Hamlet' by Shakespeare)]*.
- Barhudarov, L. (1975). *Jazyk i perevod [Language and Translation]*. Moscow: Publishing House „Mezhdunarodnie otnoshenija“.